

derde presentie te doen». Burgermeesteren vonden dien voorslag echter bedenkelijk en na het advies van Rekenmeesteren, die met hen gecommiteerd waren, te hebben ingewonnen, stelden zij aan de Vroedschap voor hiertoe niet over te gaan. Deze committeerde hen op nieuw om te overleggen, of «het selve desseijn niet zoude connen werden behouden, met uijtlatinge van eenige ornamenten.»

Een paar maanden later (2 Maart) rapporteerden Burgermeesteren en Rekenmeesteren echter aan de Vroedschap, dat zij, na ingewonnen advies, bevonden hadden, dat het voorgestelde ontwerp wel degelijk uitgevoerd zou kunnen worden en dat zij derhalve «met Daniel Koene, essayeur vande munte tot Dordregt en stempelsnijder, hadden gecontracteert over het snijden, en leveren van twee stempels, te weten, een tot de eene, en nogh een tot de andere zijde te samen voor een somme van vier hondert gulden, op conditie dat deze stempels zouden moeten uijtgestaen hebben het slaen van vier duijsent penningen.» Dit rapport werd voor kennisgeving aangenomen.

Het contract met Daniel Koene was reeds den 29 Februari 1705 gesloten. Daar dit stuk ons nog nadere bijzonderheden doet kennen, is het hierachter als bijlage opgenomen (1).

Voordat er definitief besloten werd tot het slaan van penningen, volgens het voorgestelde project, kwam er nog eene onvoorziene moeilijkheid. Burgermeesteren hadden tot eene proeve met den nieuw gemaakten stempel drie of vier penningen laten slaan, waarvan een van «negen engelse» niet overal gevat was. De muntmeester Sonnemans meende, dat ten minste het gewicht van tien engelsen (2)

(1) Bijlage A.

(2) Een engels is $\frac{1}{20}$ van een oud-Hollandsch ons, en dus evenveel waard als 1.538 Ned. wichtje. Zie Verwijs en Verdam, Middelnederlandsch Woordenboek II. 658.